

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Ł. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przy uczestnictwie W.K., T.K., M.K., B.W.K., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta
Ł. i Gminy Ł.

o zasiedzenie służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania T.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika T.K. na rzecz wnioskodawczyni
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestnik postępowania T.K. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 września 2016 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 grudnia 2015 r., którym Sąd Rejonowy stwierdził, że Ł. sp. z o.o. w Ł. z dniem 20 maja 2012 r. nabyła przez zasiedzenie służebność przesyłu o bliżej określonej treści, obciążającą nieruchomość położoną przy ul. Ś. w Ł.. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., uczestnik wniósł o „...zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie wniosku o zasiedzenie służebności przesyłu lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania lub uchylenie zaskarżonych wyroków I i II instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (...)”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie „...istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (...)”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wskazać przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi, które wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym

wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna uczestnika jest dotknięta wadą konstrukcyjną, ponieważ skarżący nie sporządził odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania tylko ogólne uzasadnienie skargi kasacyjnej. Z tej przyczyny można jedynie wnioskować, że skarżącemu chodzi o rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczące uznania władania nieruchomością przez Skarb Państwa, uzyskanego w ramach sprawowania władztwa publicznego, za posiadanie samoistne. Trzeba zgodzić się ze skarżącym, że w orzecznictwie wystąpiły w tej kwestii rozbieżności, lecz zostały one rozstrzygnięte w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07 (OSNC 2008, nr 5, poz. 43), w której przyjęto, że władanie cudzą nieruchomością przez Skarb Państwa, uzyskane w ramach sprawowania władztwa publicznego, może być posiadaniem samoistnym prowadzącym do zasiedzenia. Uszło uwagi skarżącego, że, zgodnie z art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), uchwały składu całej Izby Sądu Najwyższego z chwilą ich podjęcia uzyskują moc zasad prawnych. Skoro zaś odnośna kwestia prawna została rozstrzygnięta uchwałą mającą moc zasady prawnej, brak podstaw do jej ponownego rozważania przez Sąd Najwyższy, tym bardziej że nie dotyczy ona nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik

bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 3 k.p.c. oraz z § 5 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).